

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις καὶ φίλοπατρία.

Εικοσιέξη μηνὸς Ἀπριλίη
καὶ τοῦ Σαράφωφ λυσσοῦν οἱ σκύλοι.

Δέκατον κι' ὀγδοὺν μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνενῆντα κι' ὀκτώ κι' ἑπτακόσα
κι' ὄλ' ἡ πλάσις πρὸς δράσιν ὀργῶσα.

Ἄλγοι στέχαι 'στὸ χαρτὶ
γὰρ τοῦ Διάκου τῇ γιορτῇ.

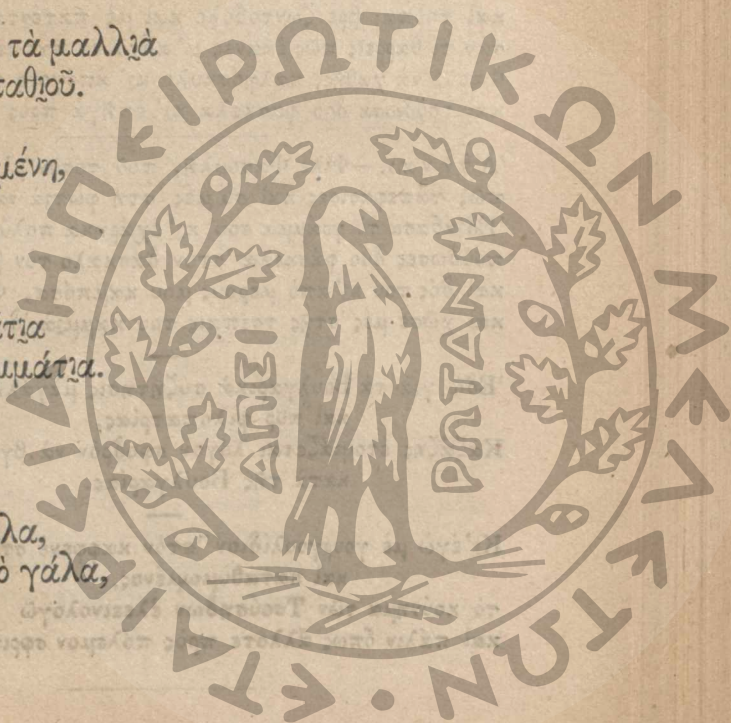
Ἄνοιξις Ἀπριλιάτικη μὲ πράσινα φτερά,
μὲ κελαδήματ' ἀηδονιῶν, μὲ γάργαρα νερά,
μὲ λουλουδιῶν ἀνασσαμούς κι' ἀγέρι μυρωμένο
σὲ χαιρετᾷ, καλόγερε, 'στὴν πέτρα σκαλισμένο,
κι' ἀντιλαλεῖ τριγύρω σου, πανώρη παλληκαρί,
τραγουδι τῆς Ἐλευθεριᾶς, τῆς Ἐκκλησιᾶς τροπάρι.

Εὐπίνα τοῦ Διάκου λεβεντιά, κι' ἀθάνατη στηλώσου...
τὰ ράσσα ποῦ 'μαρτύρησαν μαζί μὲ τὸ 'δικό σου
σὰν μηλωταῖς τῶν προφητῶν ὑψόνονται καὶ πᾶνε
μέσα σὲ δόξης οὐρανούς, ποῦ στέφανα σκορπᾶνε,
καὶ τῆς καμμένης ὠμορφιᾶς ἡ κνίσσα σὰν λιθάνι
'μπρὸς 'στοὺς βωμοὺς τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος φθάνει.

Κόσμος παλῆς σὲ τραγουδεῖ μὲ βροντερὴ λαλιά,
καὶ σὲ θεωρεῖ σὰν ἥρωα τρανὸ παραμυθιοῦ
'στῆς μαρμαρένιας πλάταις σου ν' ἀπλώνης τὰ μαλλιά
καὶ νὰ τροχίξης 'στὸ σταυρὸ τὴν κόψι τοῦ σπαθιοῦ.

Ἀπὸ στεριαῖς καὶ πέλαγα μιὰ Νίκη κουρασμένη,
μιὰ Νίκη μὲ τὰκάνθινο στεφάνι στολισμένη
περνᾷ καὶ τώρα 'μπρὸς σου,
κι' ἐδῶ 'στὸ μάρμαρό σου
κοιμᾶται κι' ὀνειρεύεται τὰ πρῶτα τῆς παλάτια
καὶ τὸ σπαθί, ποῦ 'γίνηκε 'στὰ χέρια σου κοιμάτια.

Ὑμνοῦν πολέμων ραψῶδοι
τὸ λεοντόκαρδο παιδί,
τὸν τόπο, ποῦ 'μεγάλωσε μ' ὀνειράτα μεγάλα,
τοὺς κόρφους, ποῦ τὸ 'βύζαξαν τῆς ἀρετῆς τὸ γάλα,

κι' ἠχολογοῦν τοὺς ὕμνους τοῦ Ἰψηλά βουνά καὶ κάμποι
καὶ σ' ἄρματα πολεμιστῶν σταυρὸς μαρτύρων λάμπει.

Τὸ μοναστήρι τὸ παλὸν σημαίνει τὴν καμπάνα
καὶ φτερωτοὶ λεβέντηδες ἀπὸ τὴν Ἀλαμάναν
μὲ τάλογά των σχίζουσι τὴν καταχνιά τοῦ λόγγου
καὶ βγάζουν τῆς ἀρματωσιαῖς καὶ στέκουν συντροφιά σου,
καὶ γύρω στήνωντας χορὸ παρθέναις τοῦ Ζαλόγγου
τὴν ἀνδρική τὴν παρθενιά κυττοῦν τῆς ὡμορφιάς σου.

Εὐπνὰ κι' ἀκόνα σὲ σταυρὸ τῆς Ἐλευθερίας λεπίδα...
βλόγα τὸν μάρτυρα, Χριστέ... τὸν ἥρωα. Πατρίδα.

Ὁ Φασουλῆς μὲ φρέκην εἰς τὴν Θεσσαλονίκη.

Θεσσαλονίκη. — Περικλῆ, μάθε πῶς ἦλθα τώρα
μέσ' στήν Θεσσαλονίκη...
εἶναι, καθὼς γνωρίζετε, σπουδαιοτάτη χώρα
μὲ πυριταποθήκην,
στοῦ κόλπου τοῦ Θερμαϊκοῦ κειμένη τὸν μυχόν,
ὁκτρεον αἱματόδρεκτον ἐρίδων συνεχῶν.

Ἐλύσσαζαν οἱ Τσούσηδες κι' αὐτὰ τὰ Κομητάτα...
ὁχλοβοὴ κι' ἀλαλητὸ σὲ μὴ καὶ σ' ἄλλη στράτα.
Μπάμ, μπόμ, ἐδῶ, μπάμ, μπόμ, ἐκεῖ, μπόμπαις καὶ δυνα-
[μίτις, ἀλλάζεις χίλια χρώματα κι' ἱλιγγιᾶς καὶ φρίττεις.

Ἐλύσσαζαν οἱ Τσούσηδες οἱ παλαιοκουνενέδες,
μπόμπαις πετοῦν σὲ Τράπεζαις, μπόμπαις σὲ καφενέδες...
ὁ κόσμος ἀνταρξάζεται, μὰ καὶ τὸ γκάτζι ἀβύνει,
φωνάζουν οἱ χαχάμηδες, φωνάζουν οἱ Ραββίνοι,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε, συλλήψεις καὶ μουσκέτο,
καὶ μὴ ρωτᾶς τί γίνεται, καὶ μὲν Περικλέτο.

Βλέπω κι' ἐκείνον τὸν Μιτῶφ, τὸν δάσκαλο, βρὲ μπίρο,
ποῦ μία μπόμπα πέταξε 'στὸν Γουαδουαλκίβρο;
καὶ τούπα: βρὲ ζωντόβολο καὶ μὲ πατέντα βλάκα,
σὰν τί θαρρεῖς πῶς ἔκανες μ' αὐτὸ τὸ πατατράκα;
Φτοῦ! νὰ χαθῆς, παλῆςκυλο κι' ἀπόγονο τοῦ Κρούμου...
καὶ τοῦδωσα δὴ φάσκελα κι' ἐπῆγα πρὸς νεροῦ μου.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Φίλε Φασουλῆ, ποῦ τόσον μ' ἀγαπᾶς,
πῶς τάπεφάσις καὶ σὺ μέσ' στὴ φωτιά νὰ πᾶς;
Ἐδιάβασα τὸ γράμμα σου κι' ἐχάρηκα πολὺ,
ποῦδωσες δύο φάσκελα 'στὸν δάσκαλο τὸν βλάκα,
καὶ δὸς σου κι' ἀπὸ μέρους μου καμπόσα, Φασουλῆ,
καὶ χῶσε μέσ' στῆς τσέπαις του καμμιὰ 'δική μας τράκα.

Ἐδῶ γὰρ τὰ Βουλγαρικά συζήτησις μεγάλη
καὶ πῦρ φιλοπατρίας,
Καζάκης ἐτοιμάζεται λόγον σφοδρὸν νὰ βγάλῃ
κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

Κι' ἐγὼ μὲ γουργουλίδιον 'στὸν καφενὲ στρωμένον
καὶ καταθυμωμένον,
τὸ κούνημα τῶν Τσούσηδων ἐλεεινολογῶ
καὶ πάλιν ὅπως ἄλλοτε πρὸς πόλεμον σφριγῶ.

Θεσσαλονίκη. — Περικλῆ, δὲν ξέρεις πῶς τρομάζω,
βρυγμὸς ὀδόντων καὶ τριγμὸς καὶ κόλασις καὶ χάρος,
ἐν τούτοις πάλιν ἐπαινῶ κι' ἀληθινὰ θαυμάζω
καὶ τὴν φιλοπατρίαν σου καὶ τὸ πολὺ σου θάρρος,
καὶ πάντα μέσ' στὸν καφενὲ ν' ἀπλώνῃς τὴν ἀρίδαν σου
κι' ἐκεῖ νὰ σκιάζῃς τοὺς ἐχθρούς, ποῦ σκιάζουν τὴν πατρί-
δα σου.

Ἄν σήμερ' Ἀρκουδιάρηδες ζητοῦν Μακεδονίαις
μὲ μαῦρα κακουργήματα καὶ μὲ δολοφονίαις,
σεῖς ν' ἀπαντᾶτε πρὸς αὐτοὺς μὲ κεραινοὺς τῆς γλώσσῃς
καὶ μὲ διαδηλώσεις.

Ἡ γλῶσσα τὸ τουφέκι σας, ἡ γλῶσσα τὸ σπαθί σας,
καὶ λογοκόποι μαχηταὶ μονάχοι βοηθοί σας.

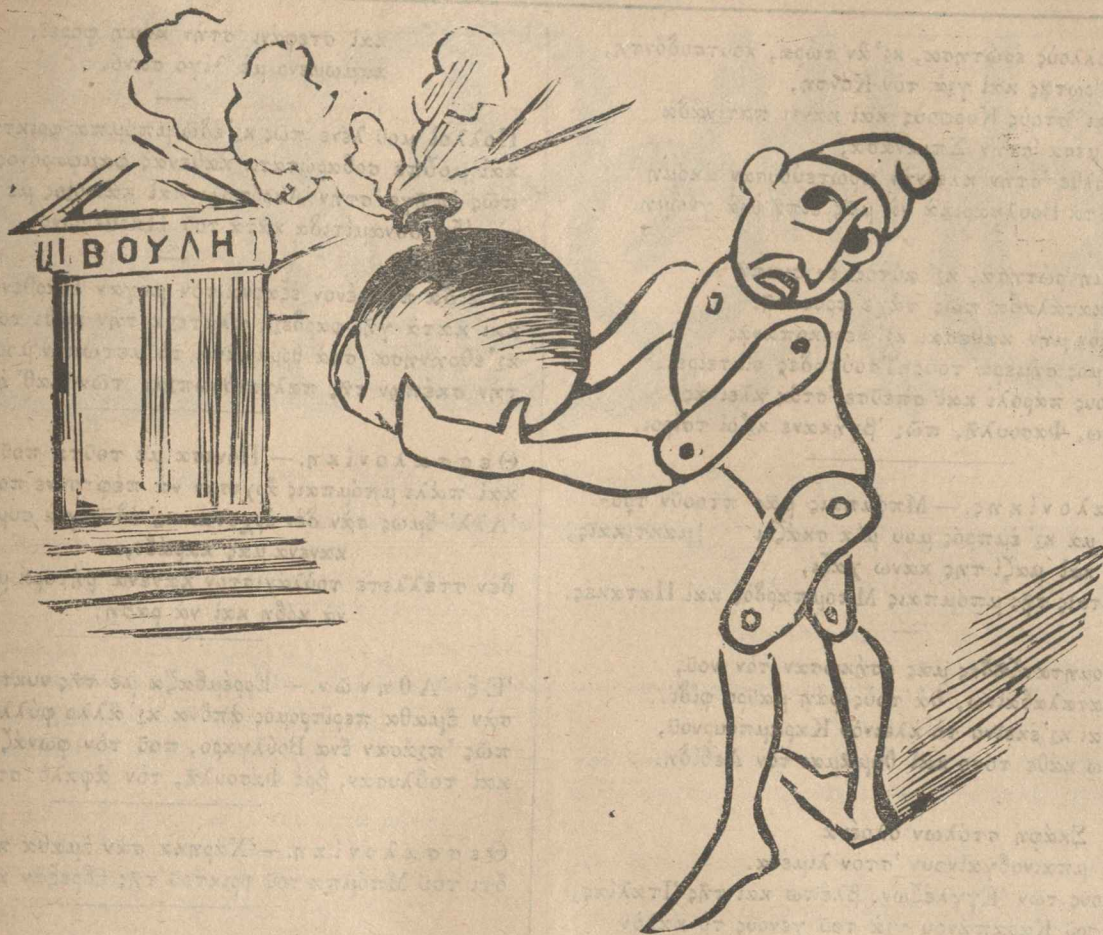
Ἀ θ ῆ ν α ι. — Φίλε Φασουλῆ, κι' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
μεγάλως κατεπλάγησαν μ' αὐτὰ τὰ γεγονότα,
κι' ἀκούς παντοῦ συζητήσιν παρὰ ποτε σφοδρὰν
καὶ πάντες ἀπορέομε τί χρὴ καὶ πάλιν δρᾶν.

Κρίμα κρίμα ποῦ δὲν εἶσαι γιὰ ν' ἀκούσης νὰ χαρῆς...
ἔαλεσε τοὺς σωματάρχας ὁ παπποῦς ὁ Θεωδῶρ;
κι' εἶπαν ὅλοι: συμφορὰ μας, πάλι πόλεμος θὰ γίνη,
καὶ θ' ἀνᾶψῃ τὸ καμίνι.

Τάχατε τί νὰ τοὺς θέλῃ;... καὶ τοῦ γένους ἡ καρδιά
ἀνεφλέγετο κι' ἐκτύπα,
ποῦ κι' ἐγὼ μὲ τρόμον εἶπα:
ὁ παπποῦς θὰ ξεσπαθῶσιν καὶ βαστάτε τον, παιδιὰ,
νὰ μὴ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ
κι' ἡλικίας προσκαλέσῃ.

Καὶ παιάνων ἤχουν ἤχοι
σὲ πλατεῖας κι' ἀτραπούς,
πλὴν ποσὺς μὴν ἀνησύχει,
κι' ὁ μεγάλος μας παπποῦς
ῥώτησε τοὺς σωματάρχας ποῦ 'μποροῦν νὰ 'βροῦν σὰν
γιὰ τὰ ζῶα πρὸς φτηνὸν.

Πέρασε κι' αὐτὸς ὁ φόβος κι' ἔλειψε τὸ καρδιοκτύπι,
κι' ἔπιασε μεγάλη λύπη
μερικὸς μας θερμοαῖμος
καὶ πολεμιστὰς δεινός,
ποῦ 'περίμεναν πολέμους
κι' εἶδαν μοναχὰ σανούς.

Μποῦμ!.. πετᾷ κι' ὁ Φασουλῆς
μπόμπαις κατὰ τῆς Βουλῆς.

Πέρασε κι' αὐτὸς ὁ φόβος κι' ὁ καθέννας μας γελᾷ...
χαῖρε, φίλε Φασουλῆ,
καὶ νὰ πῆς καὶ τοῦ Βαλῆ
χαίρετίσματα πολλά.

Θεσσαλονίκη. — Δάκρυσα, βρὲ Περικλῆ, μὲ πόνο
σὰν ἔμαθα πῶς ὁ παπποῦς
δὲν ἔχει σήμερ' σκοποὺς
νὰ ξεγυμνώσῃ σὰν καὶ πρὶν σπαθὶ Βουλγαροκτόνο
καὶ τοὺς σπαθᾶτους τοὺς καλεῖ γιὰ τὸ σὰν καὶ μόνο.

Ἀχ! πῶς ἤθελα νὰ δράτῃ
καὶ νὰ πῇ πρὸς τοὺς πατέρας
πῶς τὸ σύμπαν θὰ περάσῃ
διὰ στόματος μαχαίρας.

Ἐδῶ πέρα νέος κρότος
καὶ πυκνὸν Ταρτάρου σκότος.
Δὲν εἰσέρεις ποῦ νὰ πᾶς,
τρέχουν ἄλογα καὶ τρόμπαις,
κι' ἕνας Βούλγαρος παππᾶς
μέσ' στὸ ράσσο κρύβει μπόμπαις.

Καὶ Σχολεῖον μαθητοῦδαν μπόμπαις ρίχνουνε κι' αὐτὰ
καὶ ρεβόλβερ μὲ μανία,
καὶ μᾶς λέν ὀρθὰ κοφτά:
ἴελομε Μακεδονία.

Πλὴν καθόλου μὴ σὲ μέλη, μόνο νὰ δουλεύῃ ἡ γλῶσσα
καὶ νὰ γίνεταί θυσία,
κι' ἂς κυττᾷ τοὺς προσφιλεῖς τῆς Ἀρκουδιάρηδες γελῶσα
ἡ φιλόχριστος Ρωσσία,
κι' ἡ φιλότατη μας ἡ Φράντζα, Περικλέτο μου Ρωμῆ,
ποῦ μᾶς ἔστειλε προσήσεις μὲ τὸν κύριον Σωμῆ.

Ἄλλο τι δὲν σοῦ προσθέτω,
κι' εἶπα, φίλε Περικλέτο,
τοὺς πολλοὺς προσκυνημούς σου 'στὸν φιλέλληνα Βαλῆ.
καὶ σοῦ στέλλω καὶ μὰ μπόμπα νὰ τὴν ρίξῃ στὴ Βουλῆ.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Μέσα στὴ Βουλῆ τὴν μπόμπα σου 'χαμώλησα,
γνωρίζεις ὅμως κατ' αὐτὰς
πῶς τοὺς κυρίους Βουλευτὰς
τοὺς ἔπιασε, βρὲ Φασουλῆ, μεγάλη σταφιδόλυσσα,
καὶ δὲν εὐρήκα δυστυχῶς πατέρα μας κανένα
κι' ἡ μπόμπα δὲν ἐπέτυχε κι' ἐπῆγε 'στὰ χαμένα.

Ἐστὶ Ζάππειον μόνος μου πηγαίνω πακτικὰ
καὶ πέρνω τὸν ἄέρα μου μακριὰ ἀπὸ τὴν ζάλην,
ἐρώτησα καὶ τὸν Σκουῆ γιὰ τὰ Βουλγαρικά
κι' εἶπε πῶς τοῦ 'προξένησαν ἐντύπωσιν μεγάλην.

Ἐρώτησα περὶ φροντίς καὶ τὸν Ζυγομαλά
καὶ μοῦπε πῶς τὰ πράγματα δὲν φαίνονται καλά,
γιατί πολλοὶ τὴν παῖσιν του γυρεῖουν ἀπὸν ἄρον
μὲ σαρκοφάγον ὄρεξιν αἱμοχαρῶν Βουλγάρων.

Κι' άλλους πολλούς έρώτησα, κι' αν τώρα, κουτσοδόντη,
 'ρωτάς και για τον Κόντη,
 μάθε πως είναι 'στους Κορφούς και κάνει πατινάδα
 μέσα 'στην Σπιανάδα,
 και δέν μάς ήλθε 'στην κλεινήν πρωτεύουσαν ακόμη
 κι' αυτός για τὰ Βουλγαρικά να μάς είπῃ μιὰ γνώμη.

Και τον Ζαήμη 'ρώτησα, κι' αυτός έν σιωπή
 μοῦδωσε κι' εκατάλαβα πως τάχε προειπῇ.
 Γι' αυτό λοιπόν μὴν κάθεσαι κι' αεροκοπανῶς
 κι' ὅλος ὁ κόσμος σήμερα τοὺς Τσουήδες οἰκτεῖρει,
 φασκέλωσέ τους πάρολι και σπεῦσε 'στάς κλεινάς,
 γιατί μαθαίνω, Φασουλῆ, πως 'βγήκανε κι' οἱ τσίροι.

Ἐκ Θεσσαλονίκης. — Μπόμπαις μάς πτοοῦν τρο-
 μά κι' εμπρός μου μία σκάζει [μακτικαῖς,
 και μαζί της κἀνω χάξι,
 κι' ἔγινα μ' αὐταῖς τῆς μπόμπαις Μπομπαρδὸς και Πατακές.

Οἱ κλεινοὶ Κομητατζήδες μάς ἐσήκωσαν τὸν νοῦ,
 μά, καθὼς καταλαβαίνω, θὰ τοὺς φάη μαῦρο φίδι..
 ἐδῶ 'βρίσκεται κι' ἐκεῖνο τὸ κλεινὸν Καραμπουρνό,
 και τὸ βλέπω κάθε τόσο και θυμᾶμαι τὸν Λεβίδη.

Σκάφη στόλων ὁλοένα
 μπαينوθαίνουν 'στὸν λιμένα.

Βλέπω στόλους τῶν Ἑγγλέζων, βλέπω και τῆς Ἰταλίας,
 και νὰ 'πῆς τοῦ Καραπάνου για τοῦ γένους τὸ καλὸν
 ν' ἀποστείλῃ δίχως ἄλλο τὰς ἀτμομηιολίας,
 δηλαδὴ τὴν Ἀλφα, Βῆτα, Γάμα, Δέλτα κι' Ἐψιλόν.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Μετὰ σπουδῆς, ἀγαπητὲ κολλήγα,
 'στὸν Καραπάνο 'πῆγα,
 και τοῦπα σοβαρώτατα χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃ
 νὰ στείλῃ κἀν τὸν Ἀλφειὸ και κατοχὴ νὰ κἀνῃ.

Ὅμως αὐτὸς ἐγέλα
 κι' ἐπῆρε μιὰν ὀμπρέλα,
 και δίχως κἀν ἀπάντησιν σὲ τοῦτο ποῦ μοῦ 'ζήτησες
 'ξεκίνησε για τοὺς Δελφούς
 με τὸν Σωμὲ και τοὺς σοφοὺς,
 κι' ἐχόρεψε κι' αὐτὸς συρτὸ με τῆς Ἀρχωδίτισσας.

Θεσσαλονίκη. — Τάχιστα κι' ἀμέσως, γι�ουντῇ,
 νὰ ξαναπᾶς 'στὸν Ναυτικὸ, τὸν μαστρο-Κωνσταντῇ,
 και νὰ τοῦ 'πῆς με σοβαρὸ
 νὰ παραιτήσῃ τὸν χορὸ,
 και πρὸς ἀνέλπιστον χαρὰν τοῦ κράτους τοῦ σανοῦ
 νὰ βάλῃ πλώρη 'γρήγορα για τὸ Καραμπουρνό.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Ὁ Θεωδωρὸς μήτε καράβι στέλλει,
 μήτε γυμνάσια στρατοῦ πρὸς τὸ παρὸν δέν θέλει,
 μήτε κανένα κούνημα προμελετᾷ γενναῖον,
 γιατί μάς δέρνει, Φασουλῆ, φτώχεια και τῶν γονέων.

Ἀπελπίσου λοιπόν, βρέ τσιφούτη,
 και σὰν πρὶν δὲν μυρίζει μπαρουτῇ.
 Τετρακόσα καθένας μάς τάχει,
 μά κι' ἡ Δόξα γυρνῶντας μονάχη
 ταμπούρα κάθε τόσο βαρεῖ,
 και φωνάζει με πόνους: πεινῶ,

και στεφάνι 'στὴν κόμη φορεῖ,
 καμωμένο με 'λίγο σανό.

Πολλοὶ μοῦ λένε πως κι' ἐδῶ μπόμπα φρικτὴ θὰ πτοοῦν
 και μοῦπε σοβαρώτατα καθένας φαμφαρόνος
 πως 'πῆγε 'στην Ἀκρόπολι και ἀάποιος με τὸ φεῖν
 νὰ ρίξῃ δυναμίτιδα κατὰ τοῦ Παρθενῶνος.

Κι' εἶδα πεσμένον ἔξαφνα τὸν μέγαν Παρθενῶνα
 και κατὰ γῆς φαρδεῖα πλατεῖα τὴν κάθε του κοιλία
 κι' ἐθρήνησα 'στὰ θρύμματα τὸ μέτωπόν μου κλίνων
 τὴν σκέπην τῆς παληανθρωπιᾶς τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων.

Θεσσαλονίκη. — Πόνεσα με τοῦτα ποῦ μοῦ λές
 και πάλι μπόμπαις ἄρχισαν νὰ πέφτουνε πολλὰς,
 Ἀλλ' ὅμως σὰν δέν ἔρχεται κι' ἐδῶ για συμφορὰ μάς
 κανένα μάς καράβι,
 δέν στέλλετε τοῦλάχιστον κανένα ρήτορά μάς
 νὰ κόβῃ και νὰ ράβῃ;

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Ἐρρέμβαζα με τῆς νυκτὸς τὴν ῥομπή
 σὰν ἔμαθα περίτρομος ἀπὸνα κι' ἄλλο φύλλο
 πως 'πιάσαν ἓνα Βούλγαρο, ποῦ τὸν φωνάζουν Μπόμπα
 και τοῦλυσαν, βρέ Φασουλῆ, τὸν ἀφαλὸ 'στὸ ξύλο.

Θεσσαλονίκη. — Χάρηκα σὰν ἔμαθα ποῦ λές
 ὅτι τοῦ Μπόμπα τοῦ φρικτοῦ τῆς ἔβρεξαν καλαῖς.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Τρεχάματα κι' ἀδιάκοπαις πηλάταις
 τὸν Μπόμπα τὸν 'ξανάπιασαν κι' ἔσως νὰ φάῃ κι' ἄλλους.

Ἐστὸν Βαλὴν Θεσσαλονίκης ἀσπασμοὺς και πάλιν σπᾶς
 και χαρμόσυνα μαντάτα χαρμωσύνως σ' ἀνγγέλλω.
 Ὅσοι φόρο για τοὺς σκύλους εἶχαν δώσει μιὰ φορὰ
 προσκαλοῦνται 'στὰ Ταμεῖα
 κι' ἐν μεγάλῃ προθυμίᾳ
 πέρνουν 'πίσω τὸν παρὰ
 και φωνάζουν: τί χαρά!

Και πηγαίνουν, Φασουλῆ,
 κυνοκτῆμονες πολλοί,
 και μικροὶ μεγάλοι σκύλοι
 και σὲ χρώματα ποικίλοι
 πηλαλοῦν 'στὸν Ντεληγιάννη και τοῦ λέν ὁρθὰ κορτῇ
 δὸς μάς 'πίσω τὰ λουλούδια, δὸς μάς 'πίσω τὰ λερτῇ.
 Ὅθεν σπεῦσε 'στάς Ἀθήνας για νὰ πάρῃς, Φασουλῆ,
 ὅσα 'πληρώτες μιὰ μέρα για τὸ φόβιο σου σκυλί.

Θεσσαλονίκη. — Σκόπευα Βουλγάρους νὰ κτυποῦν
 ἀλλ' ὅμως μόλις ἔμαθα πως θὰ μοῦ δώσουν 'πίσω
 τοῦ Γκιουλ τῆς δώδεκα δραχμαῖς ἐλέφ τῆς Κορδῶνας
 ἀμέσως ἐγκατέλειπα τοὺς φίλους Μακεδόνες
 και 'στὸ κλεινὸν πτολίεθρον κατεσπευσμένως φθάνα
 τὰ πρέποντα νὰ κἀνω.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Μετὰ χαρᾶς μεγάλῃς σὲ προσμένω
 'στους κόλπους μου, μουρμούρη,
 και θὰ σοῦ κἀνω, Φασουλῆ, παζάρι χαλασμένο
 τὴν κυνική σου μούρη.